

[Jette Pors]

peger blot på – efter at have tilkendegivet positiv vilje til at støtte forskning både tværfagligt og internationalt – at vi ikke må havne dér, hvor fremskridt alene gøres afhængige af diverse forskningsresultater. Det er klart, at der er forskel på forskningsgraden, afhængigt af hvilken problemstilling vi taler om, men samfundet skal jo ikke så gerne stagnere, mens vi venter på Godot, om jeg så må sige.

Et af de steder, hvor vi i CD finder, at forskningspengene anvendes forkert, er, når talen falder på freds- og konfliktforskning. Jeg er nødt til at sige det, for overalt, hvor jeg drøfter disse ting med CD-medlemmer, er der enighed om, at her er der tale om ressourcspild. Hør Radioavisen, se TV-Avisen, læs pressen, og medgiv mig så, at krig og fred ikke kun afgøres af fredsmarcher, opinionsundersøgelser og underskriftsindsamlinger og ikke alene af psykologisk kyndige folk.

Svarene på denne fundamentale problemstilling kan kun findes gennem politiske forhandlinger og afgørelser, og det gælder, hvad enten en konflikt opstår mellem børn i en skolegård, inden for hjemmets fire vægge, på denne talerstol eller i international sammenhæng. Konfliktløsning forudsætter vilje til selv at udvise fredelig adfærd og i krisesituationer vilje og mod til at tage et ansvar og vilje til at forsvare eget territorium. Så væk med denne unødige udgift. Lad pengene overføre til andre og mere relevante forskningsprojekter.

På CD's vegne vil jeg gerne pege på nogle områder, som vi mener bør opprioriteres, når valg af egnede statsstøtteprojekter skal findes. Ud fra princippet om, at vi ikke kan være lige dygtige til alting, bør vi sætte ind, hvor vi ved vi kan gøre os gældende. Det kan f.eks. være på sundheds-, uddannelses- og erhvervsområderne.

Jeg har hæftet mig ved, at bioteknologien har fået oremærket ½ mia. kr. ifølge redegørelsen, og det er udmærket. Jeg har det håb, at diskussionen om synonympræparater nu er et overstået stadium.

Erhvervs- og eksportforskning bør udbygges kraftigt, for det er vigtigt at få skabt vækst og international konkurrencemæssig gennemslagskraft netop nu. Det er nødvendigt med et sammenhængende teknisk og videnskabeligt forskningsmiljø både inden for landets grænser og også i international sammenhæng. Udvik-

lingen mod det indre marked nødvendiggør acceleration i erhvervslivet, så også i denne sammenhæng gør jeg mig til talsmand for, at regering og Folketing har et ansvar, som vi ikke må undervurdere.

Erhvervslivet satser mange penge på forskningen – redegørelsen siger 6 mia. kr. årligt – og staten træder til med et lidt mindre beløb.

Dansk erhvervsliv bør, samtidig med at det fortsat selv bekoster det meste, fortsat have gunstige afskrivningsregler for forskningen, så en virksomhed ikke gøres ineffektiv i kortere eller længere perioder, for så gør det mere skade end gavn.

De tider er forbi, hvor det var moderne at forske i alt mellem himmel og jord, og det altdominerende betalingsbalanceunderskud giver ikke råderum for feinschmeckeri. Derfor støtter vi det synspunkt, at forskningen nok skal have brede rammer at udfolde sig i, men der bør stilles større krav end vanligt om, hvordan den statsstøttede forskning forløber, så der er mulighed for at kontrollere, om intentionerne bliver opfyldt. Frem for at udvælge statsstøttede projekter ud fra et spørgsmål om, hvor lang eller hvor kort tid der bør gå, inden et resultat opnås, bør der prioriteres ud fra en viden om, hvilken betydning et statsstøttet projekt, f.eks. i fremtidsforskning, forventes at få ud fra en samfundsmæssig vurdering.

Det er nødvendigt også her som på alle andre områder i disse år, noget oftere at gøre status over, hvorvidt antallet af forskere står i rimeligt forhold til det emne, der forskes i. Og dér ønsker vi i CD kvalitet frem for kvantitet. En rimelig blanding af politiske holdninger og reel faglig indsigt stiller krav til os herinde. Efter min mening bør Folketingets medlemmer følge vågent med i, hvad der rører sig på forskningens mange områder og specielt på fremtidsforskningens område i disse år.

I redegørelsen bliver det nævnt, at OECD har peget på en række punkter, hvor der kan sættes ind, sådan at det set i en økonomisk sammenhæng bliver lettere for os politikere at overskue den offentlige indsats. Også her siger vi: Hellere give lidt flere penge til lidt færre projekter end krampagtigt at opfinde nye forskningstiltag, som måske ikke tjener samfundets tarv.

Inden jeg kommer med mine afsluttende bemærkninger, vil jeg sige til fru Elisabeth Ar-